

nimimerkki: elea

Punainen metsä

Jumalan kuoltua viimeistään Stalingradissa
pelkistyi todellisuus tunnettuihin taivaankappaleisiin ja
ihmisestä itsestään tuli suuri
kertomus.

Tämä historia: *on kuin merkitsisi muistiin tulevaisuutta*

Alussa oli utopia.

Työtä, leipää ja halpaa sähköä
kuolleista tähdistä, *Simulacrum*,
jonka tieltä metsä raivattiin asvaltin ja betonin kivisiin kasvoihin.
Kerroksiksi kerrosten päälle kootut huoneet, valon jäljitelmät
ja taivaanvahvuutta rei'ittävät tehtaanpiiput saivat korvata
puiden korkeuden
ja ohuet nailonit sekä törmäilyautot olivat omiaan kätkemään alleen
todellisuuden halvan kopioluonteen.

Ja kaikki, aivan kaikki, oli kuudetta luotua varten.

Viimeisenä yönä taivas on poikkeuksellisen kirkas,
mutta on turha puhua profetioista.
Ei appelsiinin oranssi polte hedelmämaljassa ole
todiste tulevasta hävityksestä
eikä kukaan tiedä maailman loppuvan ennen sen loppumista.

On lämmin, kevätshrami kukkii jo, ja paperineilikat.
Kaupunki nukkuu ikkunat auki, Pripetin suistossa
kalastajat katselevat savutta loimuavaa voimalaa
kuin voitokkaan armeijan kulkuetta,
eivätkä aavista

miten suljetut systeemit pyrkivät väistämättä kohti

suurinta mahdollista
epäjärjestyttä

miten menestys on menetyksen sameasilmäinen sisar

Pravda ei kirjoita onnettomuudesta.
Radiossa soivat vanhat sinfoniat ja
pölyn väitetään vääristävän signaaleja.

Vappumarssi toukokuun paahtavassa auringonruhjeessa,
uimareista täyttyvät rannat ja rintamaidon hento luminesenssi
samalla kun avaruusrobotiikan elektroniset ytimet
hiiltyvät karrelle reaktorin läheisyydessä ja sotilaat lapioivat
palavaa grafiittia kuin lunta,
paljain käsin.

Klinikka 14.

Yhdeksänkymmenkertainen Hiroshima iskee erityisesti nuoriin soluihin.

Ruumiille kehittyy oma hohtonsa,
hius putoaa lumena vuoteille.
Imusolmukkeet paisuvat kuin ihon alle olisi hedelmöinyt
turpeita kirsikkaluumuja valmiina repeämään kuorestaan ja veren
kuvassa näkyy edistysuskon nopea
tuhoutuminen.

Peruuttamattomia, ylisukupolvisia vaurioita.
Tähden itseensä luhistuva luonne.

eikä suurinta osaa, ytimen vaihdosta huolimatta, onnistuta pelastamaan,
korkeintaan voidaan pitkittää valon hiipumista.

Suoja-alueesta tehdään laboratorio, tiede-
miehet muuttavat surun mitattaviksi suureiksi,
puoliintuvat isotoopit, biokalmistot ja lahottajaeliöiden kadonneet kannat
haudataan väitöskirjoihin.

Mutta lähteneissä metsän muisto hiertää kuin pienien
kivien paljous jäädytysaltaan pohjattomalla pohjalla,
tyhjässä sarkofagissa, jonka seinistä maali kuoriutuu kuin vanhan
naisen kasvot ja

he itkevät lastensa teratogeenisiä raajoja,
ydinlaskeumasydämiä, ja kuolleita
puitaan kuin ihmistä.

Älä kuvittele, että puolustan ketään.
On vain syyllisyyttä ja

mitä enemmän yrittää puhua, sitä sitkeämmin
kuva korvaa muiston:

varpuset
syöksymässä päistikkaa ikkunoihin ja tuulilaseihin,
  kaikkeen amorfiseen aineeseen
ja Valkeakuulaan kadonnut tuoksu,
maahan haudattu maa,
dolomiitinhehkuiset pellot pimeässä

Tämän lähemmäs ei pääse ilman, että puhkoo rikki haurtuvan paperin.

Palaaminen on mahdotonta ja hiljalleen ihmisen jäljet katoavat, kaupunki metsistyy. Juurten suonisto on herännyt välinpitämättömyydestään, asvaltin läpi pusertuu esiin lehtipuiden taimia, kuin nuorta ilmaa tunnustelevia herkkiä elimiä. Autiot talot ovat muuttuneet lintujen huoneiksi. Ne tekevät pesänsä Komsomolin hapertuneisiin jäsenkirjoihin ja pyrähtelevät kilpaa uimahallin kaikuvissa altaissa, maailmanpyörän ruostuneissa akseleissa, joihin aika kerrostuu. Kaislikossa irisoivat jälleen neidonkorennot, vesi on koti mennyttä suuremmalle elämälle ja öisin oviaukoissa kiiluvat petoeläinten omavaloiset silmät, sillä ilman saalistajia niillä ei ole syytä oppia pelkoa. Aukisilmäuskoa edeltää mehiläisen tieto, eikä se aiheuta häpeää.

On selvää, että elämä selviää ilman ihmistä.

Ensimmäisen runon kursiivi on lainaus Svetlana Aleksijevitšin teoksesta

Tsernobylista nousee rukous (1997, suom. 2000)